

Rdeči vihar

**Novest iz prve Indijanske vojne za Ohio — Po starili
virih pripoveduje Fric Steuben**

Logan je z lokovo tetivo zvezal premagancu noge, nato mu je zvezal še roke na hrbtu, poslušal je na Mirkovih prsih in čakal. Moral je dolgo čakati. Zdel je na zemlji, zgrbljen vase. roke so mu visele ob tla, glava mu je bila sklonjena na prsi. Zdaj pa zdaj je segel v pepel in si ga je polno prgišče posul po glavi in hrbtu.

Vedno bolj se je Indijanec sključeval. Mar se je spominjal veselih dni, ki jih je tu preživel, ko je bajta še stala? Ali je mislil na to, kako je Mirkovega sinčka ozdravil mrzlice in kako je otroka in njegovega očeta rešil medvedov? Ali je razmišljal o svojem prvem srečanju z Mirkom, ko je ta kot Kornstalkov ujetnik prebival v Čilikotu? Mar je zdaj mislil na svojega lastnega mrtvega otroka, ki so mu ga ubili in razmesarili, kakor tu zdaj Mirkovega sinčka?

Ali pa je morda razmišljal o vseh mrličih uničujočega viharja, ki je potegnil čez vso to lepo, prostrano deželo in je podrl več ljudi, kakor more en sam vihar podreti dreves? Zakaj si niso privoščili svobodnega ozračja v gorah, samotnih potovanj po temnoze lenih gozdovih in voženj po bistrjih rekah? Zakaj so morali streljati, ropati in moriti? Najprvo je udaril eden, poraženi je potem ubijal druge, kri pomorjenih se je maščevala na nedolžnih, nedolžni so postali morilci, morilci pa so se hoteli napraviti nedolžne.

Indijanec ni zaječal in tudi ne jokal, zrl je predse in je sedel negibno, domala je pozabil na belca pred seboj. Toda Mirko se je zgnil, predramil se je iz nezavesti, glavar je prinesel vode iz potoka in jo vli v zvezanemu na glavo. Zdaj sta bila oba povsem predramljena.

Mirko se je skušal rešiti vrvi, toda vezi niso popustile. Tedaj je začel Indijanca zmerjati z divjimi psovskami in grožnjami. Ta pa se ni ganil, mrko je motril brezuspešna prizadevanja svojega ujetnika. Gledal ga je tako dolgo, dokler ni nehal razsajati.

Tedaj je začel Logan govoriti, Mirko ga je preklinjal, toda Logan se ni dal motiti, govoril je z mračnim, žalostnim glasom. Pripovedoval je svojemu bivšemu tovarišu, kaj vse je doživel od tistega časa dalje, ko mu je Tekumsehov brat prinesel sporočilo, da so vsi njegovi svojci pomorjeni.

Logan ni ničesar zamolčeval, ničesar ni olupševal, pripovedoval je natančno, koga vse je ubil, koliko žena, koliko otrok. Mirko ga ni več preklinjal, toda njegov srd je naraščal od minute do minute. Logan je strmel v daljavo in ni ničesar opazil.

Ko je končal, je le še rekel:

— Poglej, brat moj, to je bila blaznost in Logan se bo pokoril zavoľjo blaznosti. Logan je bil kristjan in je pozabil na besede dobrega Boga. Logan se hoče spokoriti. Toda poprej te prosim, brat moj: ne sledi blaznosti, bodi mož, brat moj, in ne škoduj svoji duši!... Bodi kristjan in se ne norčuj!

Glavar se je dvignil in je svečano govoril zvezanemu:

— Glej, brat moj, tvoja duša je zvezana, kakor je zvezano tvoje telo. Opusti željo po maščevanju, opusti željo po krvi. Nesreča je bila tvoj delež, toda ti ne zanašaj nesreče nad nedolžne, ne zanašaj teme v svojo dušo!

Tedaj Mirko ni mogel več vzdržati, bolečina je bila premočna, srd in ogorčenje sta ga premagala, vzpel se je v vezeh in je rjul kletvice in grožnje,

prisegel je, da bo pobil vse rdečkožce, ki mu pridejo pred puško. Vpil je in besnel, dokler je mogel samo še hropsti. Njegovo hropenje pa se je mešalo z nepojmljivim votlim ječanjem, zmagal ga je krčevit jok, v katerem se je nočno telo treslo, kakor trese panter mlado srno, katero nese v gobcu.

Logan je sklonjen gledal moža, ki si ni mogel pomagati. Venomer je pomirjevalno in dobrotno govoril besede tolažbe. Ostal je pri Mirku vso noč in še ves naslednji dan. Toda Mirko je zapadel v globok, mračen molk, v njegovih očeh je žarela vroča maščevalnost, venomer je škrtal z zobmi in grozil, da bo Logana ubil, čim bo spet svoboden. Logan naj mu le sname vezi, Logan je rdeči volk, kakor vsi ostali rdečkožci. Prej ne bo miru, preden ne bodo vsi Indijanci odpravljeni s sveta. Zatreči jih je treba. Brezmejna Mirkova bolečina se je bolj in bolj spreminjala v edino željo: maščevanje, maščevanje nad vsem, kar je rdečegal... Nikakor ni maral vzeti hrane in Loganu ni preostalo nič drugega, kakor da je še naslednjo noč ostal pri svojem bivšem prijatelju. Še vedno je upal, da bo lahko Mirka pomiril.

To noč je čul Indijanec, ko je onemogli Mirko ravno za kratek čas zaspe, tiho šumenje na jasi. Prisluhnul je, izkušeni lovec je takoj vedel, kaj se tu dogaja. Beli ljudje se hočejo približati. Indijanci bi bili gotovo tišji. Zdaj so neznanci celo začeli tiho kličati Mirka po imenu. Logan je šinil v nasprotno stran onkraj ruševin pogorele bajte, ko so se beli približali. Bilo je osem mož, lahko jih je preštel, tako blizu so prišli. Spoznal je Konradov glas, čul je kako je nekdo vzkričnil od groze. Gotovo so našli spečega Mirka, na so menili, da je mrtev. Toda Mirko se je prebudil in jim strah pregнал.

Logan se je še bolj umaknil v temo. Storil je to v pravi čas, kajti Mirko je takoj vprašal po Loganu. In ko so beli slišali, da se je Logan pravkar tu mudil, sta dva kar na sleno ustrelila v noč. Konrad je tedaj odločno prepovedal, da bi po nepotrebnem trošili smodnik. Treba je več previdnosti. Logan je v nočni tišini razumel sleherni besedo, ki so jo beli izgovorili med seboj.

Naenkrat so onemeli, ko so čuli, kako je Indijanec v dobri angleščini govoril iz nočne teme glasno in razločno:

— Beli ljudje so otročiji! Gozdovi so lahko polni Irokezov, beli pa vpijejo kakor mladi psi.

Indijanec je za trenutek prenehal govoriti. Potem so ga spet čuli, kako jim je govoril iz večje daljave:

— Svetlolasec, ki si zdaj srebrnolasec, brat moj karkoli hočeš zoper mene storiti, storil! Toda vedi, zoper tebe ne bo Logan nikoli dvignil orožja. Bodi mož, ne sledi pekočim bolečinam v svojih očeh, ne ubogaj pohlepa po maščevalnosti, ki te žge v srcu. Bodi močan, bodi človek! Logan je bil divja zver. Ti pa bodi mož, brat moj, ostani človek!...

Potem beli niso ničesar več slišali.

Še tisto noč je tudi Mirko izginil za vedno izpred oči svojih sosedov, odpravil se je iz naselbine ob Modri reki. Nikoli več niso čuli o njem. Mnogo let pozneje pa je neki potujoči trgovec v vaški gostilni povsem slučajno začel navračati pogovor na belega moža, ki je postal strah irokeških Indijancev in je ustrelil vsakogar izmed njih, ki mu je prekrizal pot. Vsakemu ustreljenemu Indijancu je odvzel skalp. In kadar je prišel v naselbino belih, da kupi smodnika, mu je vedno viselo par svežih skalpov za pasom. Beli strelec je bojazljiv kakor gozdna žival, nima koe, ne stalnega bivališča, prebiva na drevju, ali globoko v grmičju in njegov edini življenjski smoter je menda lov na irokeške Indijance. Kako se piše, ni znano, vsepovsod mu pravijo letkrvoločni Mirko. Nekoč je bajte pripovedoval, da je umoril Gingvato, glavarja rodu Seneka. To pa naihrž ni res, kajti Gingvata je gotovo padel ob Modri reki, ker se odtlej, ko je šel na roparski pohod v te kraje, ni več vrnil.

(D a l j e!)

Kdo bi rad imel ves letnik 1936 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo „Jutra“, Knaflicjeva ul. 8.

Na črnem kontinentu

Spisal Slavko From, dijak v Spodnji Kungoti

Ko se je Tomislav drugo jutro zbudil, je bilo morje že mirno. Tu in tam je kakšen val vznemiril kot zrcalo mirno in gladko morsk gladino. Ob obrežju so se bohotile palme. Za palmami se je razprostiral gozd, po katerem so se vrisoč podile male opice. Zjutraj, komaj ob četrti uri je bilo, pa je kar mrgolelo ob obrežju živali, katere so si prišle hladiti žejo. Tomislav je kar pridržal dih in opazoval. Rožičasti plamenec, etiopski termitoderec ter razne vrste opic so si že gasile žejo ter se hladile v valovih oceana. Čez nekaj časa so se živali začele razhajati ter kmalu nato je bil Tomislav spet sam. Brez pravega namena si je začel ogledovati morje. Kar opazi točko, ki se je vidno večala. Opazil je, da je čoln. Kmalu je jel razlikovati ljudi. Vsakovrstna vprašanja so mu rojila po glavi. Kdo so? Odkod? Kako so prišli semkaj? Kaj, če niso roparji ali tihotapci? Iz čolna je vzel puško ter jih v skrbi pričakoval. Toda kmalu je spoznal, da sta veslača dečka kot on, krmaril pa je kakšen osemdesetletnik. Pomirjen je odložil puško ter jih v radovednosti pričakoval.

Tudi oni so ga opazili. Izkrcali so se ter mu hiteli nasproti, nič manj radovedni kot Tomo. Kmalu so se podrobneje spoznali. Starček, pristen Škot — ime mu je bilo Jurij — je bil svoj čas mornar. Vsled starosti je opustil težko mornarsko službo, si kupil precej velik čoln, s katerim je ribaril, ter si s tem služil kruh. Dečka sta mu bila vnuka ter sta mu pomagala pri lovu. Oče Anglež se je bil oženil z Dalmatinko, in tako sta imela dečka prvi dalmatinsko ime Ivo, a drugi, starejši, angleško ime Charles. Tomislav jih je peljal k svojemu čolnu, ki je ležal zagvozdjen med skalama.

Stari mornar ga je ves vesel opazoval. »V tem čolnu je prostora za dve osebi,« je dejal, na vsak čoln dva, pa se, že lahko jutri odpeljemo! Tomislav je na starčovo začudenje živahno ugovarjal, češ, da je sklenil iti v osrčje Afrike. Toda mornar ga je na vse načine odvrčal od njegovega naklepa. Živo mu je slikal trpljenje na poti, muke na kolu, kamor bi ga kanibali nataknil

ali pa tedaj, ko bi ga črnici cvrli. Toda nič ni zaleglo. Tomislavu sta se pridružila še dečka ali mornar je tiščal svoje, dokler se niso fantje udali.

Pričela se je neznosna opoldanska vročina. Pogasili so se žejo z vodo, katero je imel Jurij v treh mehovich. Nato je Jurij odredil kratek opoldanski odčitek. Po odmoru pa so pričeli popravljati razne malenkosti na Tomislavovem čolnu, katere on pred odhodom ni mogel. Dečki so se mudili v gozdu, a Jurij je popravljaj čoln. Kar se mu spodrsne in pade v morje. Na njegov krik so dečki prihiteli, ter ga našli — mrtvega, ležečega na čeri.

Potegnili so ga v čoln ter ga kmalu nato s solzami pokopali. Pred jamo, na katero so naložili kamnenje, so postavili lesen križ, na katerega je Tomislav vrezal z nožičkom v francoščini napis:

Tu je pokopan Jurij Valero, škotski upokojeni mornar ladje M. 4.

Po pogrebu so dečki, prežeti raziskovalnega duha, sklenili odriniti v notranjost celine.

Njihov načrt je bil: peljati se po neki reki, katere ustje sta dečka videla ob pristajanju, kolikor mogoče na severoizhodno stran celine. Po reki naj bi se peljali dokler bi razmere dopuščale, nato pa bi izstopili ter odrinili peš naprej. Rečeno — storjeno. Tomislavova zapustna ura je kazala peto uro popoldne, pa je že rezal čolniček rečno vodo, med tem ko je stari Jurijev čoln sameval za-

gvozden med čermit pod umetnim kritjem.

Vozili so se približno uro, kar se je reka zožila ter postala neplovna. V strugi je bilo nagrmađeno vejevje in kamenje. Izstopili so in čoln privezali, da se odpočinejo. Charles je sprožil misel, da bi se tu utaborili ter odtod delaj vsak dan daljše izlete. Dečka sta predlog navdušeno sprejela. Čez pol ure so že marljivo pripravljali kraj, kjer bi naj prenočevali. V bližini čolna so si izbrali strjeno skupino petih dreves. Tu so v višini en in pol metra naredili iz vejevja gosto streho. Prav tako so zgradili iz večjih vej močno ogrado. V ta prostor so nanosili listja ter si tako pripravili varno in udobno prenočišče.

Ob mraku so se dečki zavili v nanošeno steljo ter sladko zaspali. Drugo jutro so po načrtu odrinili na pot. Hodili so precej hitro. Izogibali so se zaraščenih predelov. Ko pa so hoteli prekorčiti srednje veliko jaso so kakor ukopani obstali.

Po jasi so ležale raztresene človeške kosti. Vse so pričale o grozodejstvih kanibalov.

Prvi se je otrešel otrplosti Tomo. »Črnci, ljudožrci!« je hlastnil. »Res,« sta mu pritrdila presenečena dečka. Po daljšem molku je izpregovoril Ivo: »Pokopati jih moramo.« Fantje so se misli oprijeli, ter začeli z nemajhno grozo nositi kosti na kup. Kar se je Charles sklonil ter z lahnim krikom pobral s tal droben zvešček.

»Dnevnik!« je skorajda zakričal.

Tomislav je priskočil k njemu ter mu razburjen iztrgal zvešček iz rok. Beležica je bila pisana v angleščini. Tomo

sicer angleški ni znal, toda iz zadrege sta mu pomagala Charles in Ivo, posebno prvi, ki je kot Škot govoril perfektno angleški.

Čital je ter prestavljal Tomislavu v francoščino najvažnejše odstavke.

Zapiski iz prve ekspedicije.

5. maja 1887. Zbrano imam karavano, ki šteje 70 glav (30 ljudi in 40 glav živine). Nadejam se uspeha.

15. maja 1887. Preiti smo morali puščavo. Več mož je omagalo! Zašli smo v peščen vihar. Deset ljudi in živali zasutih!

30. maja 1887. Ljudje so dobili mrzlico. Po vrsti umirajo. Karavana šteje samo še 13 ljudi!

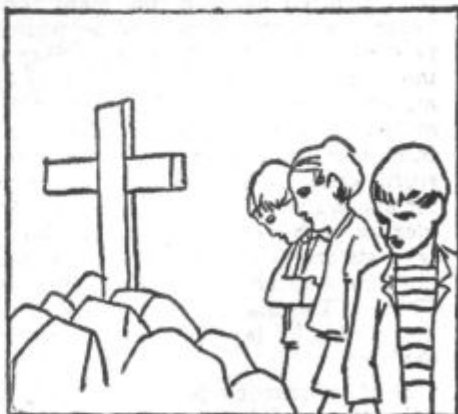
3. junij 1887. Hvala Bogu! Mrzlica je ponehala. Čeravno je trajala samo 3 dni, je zahtevala 7 žrtev.

17. junij 1887. Gorje! Vse izmučene nas je zalotilo preko sto črncev. Zapisani smo poginu. Ljudje padajo... poročnik Blum, Zečič... kar po vrsti Odhajam v boj.

Zadnje besede so bile nerazložno, komaj čitljivo pisane.

Naši dečki so se polni groze spogledali.

»Strašno,« je rekel končno Tomo.

»Sedaj pa je najboljšo, da odidemo domov, a jutri vzamemo s seboj lopato, da ostanke nesrečnežev pokopljemo!« je spet dejal po daljšem molku Tomo.

Z neprijetnimi občutki so se dečki vračali v taborišče.

(Dalje prihodnjik.)

Mi in Balkan

Mala antanta in Balkanska zveza

Zdaj nas je približno 15 milijonov! Če se torej primerjamo s Francozi, Angleži, Nemci in Italijani, nas je kaj malo. (Francozov je približno 42 milijonov, Angležev 47 milijonov, Nemcev 66 milijonov in Italijanov 42 milijonov.)

Vendar pa ne smemo pozabiti, da gleda inozemstvo na nas kot na del Male antante in Balkanske zveze. Da si boste lažje predstavljali, kakšno moč pomenita Mala antanta in Balkanska zveza, vam povemo še nekaj števil. V Mali antanti so zvezane tri države, namreč:

Jugoslavija 15 milijonov duš

Češkoslovaška . . . 15 milijonov duš

Rumunija 19 milijonov duš

Skupaj ima torej Mala antanta 49 milijonov prebivalcev. To je pa že nekaj! Številčno torej prekaša Mala antanta Francoze, Italijane, Angleže in še marsikatero evropsko državo.

V Balkanski zvezi so združeni narodi, ki živijo na Balkanu: Jugoslovani, Grki, Rumuni in Turki. Bolgarija sicer še ni dokončno pristopila k Balkanski zvezi, vendar ne more biti dvoma, da bo to prej ali slej storila. Balkanska zveza bi potem kazala približno tole številčno sliko:

Jugoslavija 15 milijonov

Grčija 7 "

Rumunija 19 "

Turčija 14 "

Bolgarija 7 "

Skupaj ima torej Balkanska zveza 62 milijonov prebivalcev, to je skoraj toliko kakor Nemčija. Ako pa prištejemo k temu še prebivalstvo Češkoslovaške, ki je kot članica Male antante prav tako naša zaveznica, dobimo 77 milijonov duš — to je toliko, kolikor jih nima ne Nemčija ne katerakoli evropska država razen Rusije.

V zlogi je moč!

Knjiga za vas!

Pisateljica Manica Komanova je med najbolj zvestimi sotrudnicami »Mladega Jutra«. Njene prispevke najdemo do mala vsako nedeljo v našem mladinskem tedniku. Plodovita prijateljica slovenske mladine nam je pripravila s svojo najnovejšo knjigo »Stric s košem« obilo prijetnih uric. Kakor povzamemo z naslovne strani, bo Manica svojo zbirko povestic, slik, ugank, šal, stori in basni še nadaljevala. V knjigo je natresla pisateljica same kratke, zabavne, šegave pa tudi poučne sestavke. Vmes je tudi več pesmi, ki so posrečene v rimi in besedilu. Vseh sestavkov je 71. Tista o pustni nedelji (na strani 17.) kar diha v narodnem motivu in kliče skladatelja, da jo vrže na sekirice in bomo dobili šegavo predpustno skladbo.

Skozi pester svet nas vodi Manica: od lačnih ptičkov k bolni lisici, k ljubkim piščančkom in kokli Čopki. Vmes nam zastavi uganko, da si mladi čitatelji grbančijo čelo, zato nam pa vrže za priboljšek stori o ribniškem Jureku. Tudi o zvutih in skopuških Skotih zna povedati Manica fletno in je prav, da se na njih račun nasmeji tudi naša mladina, ko se jim pa hahlja že ves svet...

Vsepovsod je doma prijetna pripovedovalka, zato pa mladina tako hlastno sega po »Stricu s košem«; tako, kakor zna pritegniti mladino Manica, jo zna le malokdo. Vsi jo imajo radi in je povsod poznano pravilo, da se zapičije mladi čitatelji najprej v povestico, ki nosi njen podpis.

Jaz pa sem bil zadnjič na našo Manico jezen. Resnično jezen! Bilo je takole: K nam je prišel na počitnice ljubljanski dekle Jelač. Božiček je prislomil za Jelača pod božično drevesce več knjig, med drugim tudi Maničinega »Strica s košem«. Ljubljanska srajca Jelač je koj popadel »Strica s košem« in ga je prebadal z nosom vse dotlej, dokler ga ni prelistal in pogoltnil do zadnje strani. Tiste dni ni bilo z Jelačam nič; čeprav je vsa nora na psička Lorda, pa na sani, na hrib za hišo in še na marsikaj. Še k poticam in štrukliem je nismo mogli spraviti, tako jo je poteznil zgovorni stric v svoj koš. Zato smo vsi rentali na zvečavo bralco — radovedno ljubljansko šolarko tam s šentjakobske šole.

— Ej, to bo jezna, ko jo tako mrcvarim in krotovičim pred vsemi »Mladimi Jutrovčki«. Vem pa tudi, da je tega sporočila vesela teta Manica, saj je zamaknjenost čitateljev največje priznanje za njen trud, ki ga posveča naši mladini.

Nehvaležni bi bili, če bi ne omenili še posrečene naslovne slike bradatega strica s košem, ki ga je v barvah narisal Rajko Šubic in številnih ilustracij med besedilom, ki so priznani izdelki Nika Pirnata, starega znanca iz našega nedeljnika. Kdor še nima »Strica s košem«, naj stopi ali piše brž ponj v knjižno Tiskovno zadrugo v Ljubljani (Šelenburgova ulica). Prepričan sem, ne bo mu žal!

—oe—

Nabekov konj

Arabeo Nabek je bil velik siromak. Edini zaklad in edino veselje, ki ga je imel, je bil njegov konj.

In kakšen konj je bil to! Bel kakor sneg, hiter kakor blisk in čudovito razumen in moder.

Vsi so Nabeku zavidali krasnega konja, najbolj pa bogati Dager, ki je mnogokrat prišel v Nabekov šator in mu na vse načine prigovarjal, da bi mu prodal konja.

»Nikar se ne upiraj kupčiji! Bedasto bi bilo od tebe Reven si, in jaz ti dam za konja deset drugih konj, deset velhlov in še kako dobro orožje povrh!«

Vendar Nabek ni hotel nič slišati o tem »Priatelja ni moči prodati za nobeno ceno. Rajši izgubim življenje kakor konja!«

Tako je moral Dager vsakokrat oditi, ne da bi bil sklenil toli zaželeno kupčijo. Nabek mu ni dal niti najmanjšega upanja, da bi kdaj dobil krasnega belca. A to je Dagerja le še bolj dražilo, in ko je spoznal, da konja ne bo mogel dobiti s kupčijo, je sklenil, da si ga prisvoji z zvijačo ali pa s silo.

Nekega dne je zagledal Nabek, ko se je skozi puščavo vračal domov, v cunje zavitega berača, ki je ležal ob poti in glasno stokal. Nabek se mu je približal, in berač je zajecal:

»Usmili se me, dobri človek. Iz daleh krajev sem prišel in ne poznam poti. Izgubil sem se, zdaj pa ležim tu že tri dni in tri noči brez hrane in brez vode!«

Nabeku se je berač zasmilil, in dasi je bil siromašen, je vendar sklenil po-

magati izgubljenca.

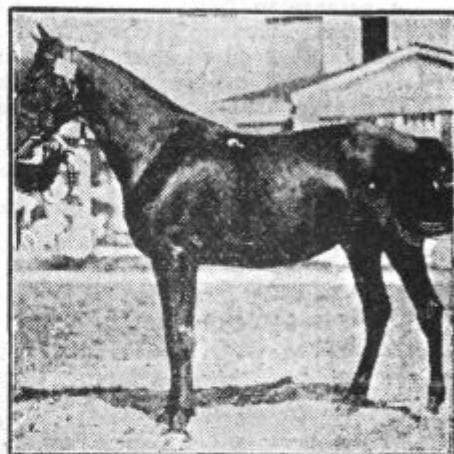
»Sedi k meni na konja! Vzamem te s seboj v svoj šator.«

»Joj, dobri človek, saj nimam več toliko moči, da bi vstal,« je glasno zastokal berač.

Nabek je skočil s konja, vzdignil berača in ga posadil na konja. Tedaj je pa rešenec zgrabil vajeti in zažvižgal konju. Konj se je vzel na zadnje noge in se pognal v dir. Jahač se je obrnil in zaklical osuplemu Nabeku:

»Poslovi se od svojega konja, nikoli več ga ne boš videl. Jaz sem Dager!«

Nabek je vedel, da Dagerja ne bo več dohitel.

»Stoj... stoj... poslušaj...«

Dager je v razdalji kakih treh sto korakov obstal in rekel: »Zahtevaj od mene, karkoli hočeš, samo konja ne. Konja ne dam več iz rok!«

Nesreča je vzela Nabeku vse moči. Z veliko težavo se je vlekel dalje. »Vem, da mi konja ne boš več vrnil, in noben zaklad tega sveta mi ne bi mogel nadomestiti te izgube. A morda je bila Alahova volja taka. Vendar, nekaj te prosim: ne povej nikomur, na kak način si prišel do konja!«

Dager se je začudil: »Kako ti more biti kaj od tega? Zakaj naj nikomur nič ne povem?«

»Če bodo ljudje zvedeli, kaj si storil, se bodo bali pomagati bližnjemu v nesreči. Vsakega berača bodo sumili, da je slepar. Koliko nedolžnih bi utegnilo trpeti zaradi tega!«

Dager se je zamislil nad besedami plemenitega Nabeka. In mahoma ga je postalo sram. Stopil je s konja, pogledal Nabeku in rekel: »Odpu-

Naš novi natečaj!

To pot vam damo na izbiro dvoje vprašanj:

- 1. Zakaj moramo varčevati?**
- 2. Kakšen naj bo prihodnji natečaj?**

Stric Matic je prav radoveden, kaj mu boste odgovorili na prvo vprašanje, a še bolj radoveden je na odgovore, ki jih bo dobil na drugo vprašanje. Tisti, ki se odločijo za drugo vprašanje, naj kratko napišejo naslov, ki ga naj nosi prihodnji natečaj, obenem pa naj sporočijo, kateri natečaji so jim bili doslej najbolj všeč, katerih natečajev niso marali in tako dalje. Obljubimo vam že zdaj, da se bo stric Matic ravnal po vaših nasvetih in željah, če bo le količkaj mogoče.

Pišite s črnilom, razločno in na čistem papirju. Zmazki bodo romali v koš! Podpišite se s celim imenom, hkratu pa navedite tudi razred in šolo, ki jo obiskujete, in točni naslov stanovanja. Pomanjkljivi naslovi so mnogokrat krivi, da nagrajenci ne prejmejo nagrad in jih mora naša uprava po dvakrat pošiljati. Spise naslovite takole: „Stric Matic, uredništvo ‚Mladega Jutra‘ v Ljubljani“.

PET NAJBOLJŠIH SPISOV BOMO NAGRADILI Z LEPIMI KNJIŽNIMI NAGRADAMI. Dobre spise bomo po možnosti vse objavili. Odgovore sprejemamo do 15. marca. Hitro pojdite na delo, saj poznate stari pregovor, ki pravi: „Kdor prej pride, prej melje!“

Pero v roko in veselo na delo!

Uredništvo

Morda še ne veš,

da je Kitajski zid tri tisoč kilometrov dolg in da je to edina stavba na naši zemlji, ki bi jo bilo moči z meseca videti;

da imajo v Severni Ameriki jezero, ki leži v žrelu ugaslega ognjenika. Jezero nima nobenega pritoka in odтока, pa je vendarle pet tisoč metrov globoko;

da stoji najdebelejše drevo na svetu v Mehiki. To je cipresa z ogromnim deblom. Deblo samo ima petdeset metrov obsega;

da imajo v Saharski puščavi majhno zelenico, kjer nikoli ne dežuje. Zato so si tamkajšnji prebivalci lahko zgradili hišice iz soli;

da jedo domačini v Severni Afriki mravlje, česar si pri nas ne moremo misliti. Pečejo jih na olju in pravijo, da so zelo okusne. Pripomniti moramo, da so tam mravlje mnogo večje od naših;

da imajo v Mehiki prebivalci prav zanimive hišice. Vsaka hiša ima samo tri stene. Ker je podnebje zelo milo, lahko živijo v odprtem prostoru.

Meh za smeh

Profesor: »Jaka Zgaga, kaj mi veš povedati o tridesetletni vojni?«

Jaka Zgaga: »Nič, gospod profesor, ker nisem bil tam!«

Mihec pridirja ves srečen k mami in v kuhinjo:

»Glej, mamica, gosli sem si napravil!«

Mamici so gosli všeč, kar ponosna je na spretnega sinka. Prijazno se mu nasmehne in vpraša:

»Kje si pa dobil strune?«

»V tvojem klavirju, mamica!«

Zabavna igra

Kadar si povabiš goste v hišo, jih moraš tudi zabavati! Vzemi deset dinarjev (v drobižu) in jih razdeli med mlade goste s prošnjo, naj eden izmed njih napravi na svoj dinar s svinčnikom znamenje, češ, da boš uganil, na katerem dinarju je znamenje, ne da bi ga pogledal. Obenem jim na tudi naroči, da morajo vsi oddati dinarje v klobuk, ki si ga že prej postavil na mizo, samo tisti ki je zaznamoval svoj dinar, naj ga tri minute trdno drži v roki.

Tri minute minejo... Zdaj stopiš h klobuku, ga pokriješ z belim robcem in pod robcem otipaš dinarje. Tisti, ki je še tople, je zaznamovan...

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Žun Živan, dijak v Ljubljani-Moste, Ognjeslav Fininger v Sklendrovi, Zagorje ob Savi, Turk Radivoj, dijak v Mariboru, Kološa Janko v Murski Soboti, Pahič Stanko, dijak II c razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Vezovišek Branko, uč. III. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Miha Debeljak, dijak I. razr. gimn. v Mariboru-Studenci.

★

Popravek V zadnji številki smo objavili poročilo o lepi novi mladinski knjigi »Beli bratec«, ki jo je založila »Belo-modra knjižnica« v Ljubljani. Tiskarski škrat nam je zavil naslov »Marije Jezernikove »Beli bratec« tako, kakor da bi bila pisateljica sama napisala poročilo. Pazljivi bralci gotovo niso prezrli, da je bil članek podpisan z značko »oe-«, to je, da je napisal poročilo sotrudnik našega lista, ne pa pisateljica sama. Tiskarskemu škrtu smo navili uro: sveto je obljubil, da se poboliša, toda stric Matije je star in izkušen mož in že dolgo pozna tiskarskega škarta, zato nič kaj ne verjame njegovim obljubam. Pristrčno pravljico o Belem bratcu tonlo poročamo vsem Jutrovcem. Knjigo dobite v knjigarni »Tiskovne zadruga« v Štefanijski ulici.

Posetnica

T. Sokar in J. Zevnik

Ig

Kaj sta ta dva gospoda?

Rešitev kvadratov

a, ak, rab, reka, jarek, krajec, Kranjec, Škerjanc.

Re / posetnice

argovski potnik